Orfisme ble på slutten av det 19. århundre definert som en gresk antikk religion hvis medlemmer, orfikerne, så på sjelen som bestående av en ond og en god del. Denne dualismen mente forskere var fundert på den "orfiske kardinalmyten" om sønderrivningen av Dionysos. I denne myten fortelles det at Dionysos, gudenes konge, ble revet istykker og spist av titanene. Zevs, Dionysos' far, straffet titanene med sin tordenkile og skapte deretter menneskene av titanenes aske. Av den grunn var orfikerne av den oppfatning at deres sjel innholdt en titanisk del som man måtte rense bort gjennom ritualer og en bestemt livsførsel slik at man til slutt kunne unnslippe den endeløse kjede av liv man ellers ville oppleve. Den titaniske delen ble forklart som resultat av titanenes synd mot Dionysos, en synd menneskene arvet da de ble skapt. Læren de forholdt seg til ble nedskrevet og tilegnet den mytiske sangeren Orfevs som bl.a. var kjent for sin reise ned til dødsriket. Sentral i orfismen var Dionysos som var den guden som var i stand til å løse sjelene fra reinkarnasjonen og Orfevs ble av den grunn fremstilt som en reformer av Dionysos-kulten.

Dette synet ble først utfordret på 1930-tallet og har siden da vært en av de mest omdiskuterte emnene innen studiet av gresk religion. En av årsakene til at orfisme fortsatt er gjenstand for livlig debatt er dessuten en rekke nye tekster med et "orfisk" innhold har blitt funnet i løpet av det 20. århundre. Disse funnene (Derveni-papyrusen, de såkalte "orfiske" gullplatene og Olbia-platene) har ført til fornyet interesse for definisjonen av orfisme. Idag deles feltet grovt sett mellom de som, på den ene siden, hevder at orfisme kun kan forstås som et litterært fenomen uten noen tilknytning til en bestemt religiøs kult, og, på den andre siden, de som ser på orfisme som en helhetlig religiøs bevegelse med et definerbart sett doktriner. Sentralt i debatten er spørsmålet om hvilke kilder som kan regnes som orfiske og i hvilken grad kildene utfyller hverandre når de spenner over tusen år og er skrevet av ulike personer med tilsynelatende ulike agendaer.

Orfevs var en av de mest populære pseudonymene i greske religiøse tekster. Kan man se en enhetlig strategi i tekstene som på denne måten ble tilskrevet Orfevs? Er det snakk om en kronologisk utvikling/forandring eller er forskjellene bestemt geografisk? Med utgangspunkt i de nye funnene, og de funn som tradisjonelt har blitt sett på som orfiske kilder, vil jeg belyse disse og andre spørsmål ved hjelp av moderne myteteori, primært Bruce Lincolns myteforståelse.